

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w ust. 2 tego artykułu tymczasowa składka restrukturyzacyjna dla cukru i syropu inulinowego na rok gospodarczy 2008/2009 w wysokości 113,30 EUR od tony kwoty powinna zostać pobrana w każdym razie w pełnej wysokości również wtedy, gdy w wyniku jej zapłaty doszłoby do (znacznej) nadwyżki funduszu restrukturyzacji, a dalszy wzrost zapotrzebowania finansowego wykluczy się?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy w tym przypadku art. 11 rozporządzenia (WE) nr 320/2006 narusza zasadę przyznania ze względu na to, że przepis ten poprzez tymczasową składkę restrukturyzacyjną mógłby wprowadzić podatek ogólny, który nie byłby ograniczony do finansowania wydatków, z których korzystają jego podatnicy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 58, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto (Portugalia) w dniu 1 lipca 2010 r. — Companhia Siderúrgica Nacional, Csn Caymann Ltd przeciwko Unifer Steel SL, BNP Paribas (Szwajcaria), Colepcc SA, Banco Português de Investimento SA (BPI)

(Sprawa C-315/10)

(2010/C 260/06)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal da Relação do Porto.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Companhia Siderúrgica Nacional, Csn Caymann Ltd.

Strona pozwana: Unifer Steel SL, BNP Paribas (Suisse), Colepcc SA, Banco Português de Investimento SA (BPI).

Pytania prejudycjalne

Czy okoliczność, iż portugalskie sądy orzekły o braku swojej jurysdykcji z powodu przynależności państwowej do rozpoznania pozwu dotyczącego wierzytelności handlowej, stanowi przeszkodę dla istnienia związku pomiędzy pozwami, o którym mowa w art. 6 pkt 1 i art. 28 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾, jeżeli przed sądami portugalskimi wniesiono inny pozew oparty na skardze pauliańskiej, w którym pozwanymi są zarówno dłużnik, jak i osoba trzecia będąca nabywcą, w niniejszej sprawie wierzytelności, jak również sami depozytariusze wierzytelności przeniesionej na osobę trzecią będącą nabywcą, przy czym depozytariusze ci mają siedzibę w Portugalii, w celu objęcia ich wszystkich ewentualną powagą rzeczy osądzonej?

W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy można zastosować do niniejszej sprawy art. 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 lipca 2010 r. — Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-338/10)

(2010/C 260/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy antidumpingowe przyjęte przez Komisję Europejską w postępowaniu na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ są bezskuteczne, ponieważ Komisja przyjęła je na podstawie normalnej wartości ustalonej w oparciu „o inną uzasadnioną metodę” (tutaj: na podstawie na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny) bez dokładniejszych ustaleń dotyczących normalnej wartości, po czym w kraju analogicznym, jaki Komisja najpierw wzięła pod uwagę jako taki, bezskutecznie zwróciła się do dwóch przedsiębiorstw — przy czym jedno nie udzieliło żadnej odpowiedzi, a drugie wykazało gotowość do współpracy, jednakże nie odpowiedziało na wysłany w związku z tym kwestionariusz — a uczestnicy postępowania wskazali Komisji inny ewentualny kraj analogiczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-341/10)

(2010/C 260/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Enegren i Ł. Habiak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— o stwierdzenie, że w związku z nieprawidłowym i niepełnym wdrożeniem art. 3 ust. 1 lit. d) — h) i art. 9 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne⁽¹⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 16 tej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotowym zakresem stosowania dyrektywy 2000/43/WE objętych jest szereg obszarów, wymienionych w art. 3 ust. 1

dyrektywy. Na mocy art. 16 dyrektywy na państwach członkowskich ciąży obowiązek przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy we wszystkich tych obszarach (lub zapewnienia, że przepisy takie zostaną przyjęte przez partnerów społecznych) oraz powiadomienia o tym Komisji Europejskiej. Zdaniem Komisji Rzeczpospolita Polska dotychczas wywiązała się z tego obowiązku jedynie częściowo. W niniejszej skardze Komisja zarzuca Polsce nieprawidłowe i niepełne wdrożenie dyrektywy w zakresie wstępowania do organizacji pracowników lub pracodawców lub jakiejkolwiek organizacji, której członkowie wykonują określony zawód i działania w takich organizacjach, łącznie z korzyściami jakie dają takie organizacje, ochrony społecznej, łącznie z zabezpieczeniem społecznym i opieką zdrowotną, świadczeń społecznych, edukacji, a także dostępu do dóbr i usług oraz dostarczania dóbr i usług publicznie dostępnych, włącznie z zakwaterowaniem (art. 3 ust. 1 lit. d)–h) dyrektywy). Komisja odrzuca twierdzenia władz polskich, jakoby wdrożenie dyrektywy w tych obszarach zapewniały przepisy Konstytucji RP, ustaw oraz umów międzynarodowych, wskazanych w trakcie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.

Komisja Europejska zarzuca ponadto Polsce, że w sposób nieprawidłowy i niepełny wdrożyła do prawa krajowego art. 9 dyrektywy 2000/43/WE. Przepis ten, mówiący o środkach niezbędnych do ochrony osób przed wszelkiego rodzaju negatywnym traktowaniem lub skutkami w reakcji na skargę lub wystąpienie z powództwem do sądu z zamiarem doprowadzenia do przestrzegania zasady równego traktowania, dotyczy wszystkich osób i wszystkich sytuacji objętych zakresem stosowania dyrektywy. Tymczasem przepisy dotychczas przekazane przez władze polskie zdaniem Komisji świadczą o istnieniu tego rodzaju środków jedynie w odniesieniu do pracowników oraz stosunku pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 19 lipca 2010 r. — Duomo Gpa Srl przeciwko Comune di Baranzate

(Sprawa C-357/10)

(2010/C 260/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia